

„Aranykötésű imakönyvet
Hagyott rám örökül anyám,
Kis Jézus ingben, glóriával
Van a könyv első oldalán.”

Így szól a költemény első szakasza.

Pisti mezítláb, gyolcsban áll a tanító eleibe, s kezdi a mondókát:

„Aranykötésű imakönyvet
Hagyott rám örökül anyám,
Kis Jézus ingben, gatyában
Van a könyv első oldalán.”

Amerikában hosszú idő óta nagy sikerrel játszanak egy színdarabot, amelyben a négerek a mennyország lakóit mind olyanoknak képzelik, mint ők maguk.

Pisti is valahogy olyannak képzelte el a kis Jézust, mint ő maga.

-i.

1932. december 7., szerda, 4. old.

Pesti utca

A Belvárosban délidőn sok a járókelő.

Egy úr hatalmas csomag cukrászsüteményt lóbáz kezében. Siet hazafelé.

Egyszerre a csomag kicsúszik színes zsinég-kötelékéből, a fogantyú s a zsinég kézben marad, a sütemények szerteszét gurulnak az aszfalton.

A csomag tulajdonosa egy pillanatig úgy áll, mint a kárvallott gyermek. Talán el is pityerednék, ha nem szégyellné, s minden bizonnyal fölszededgetné, ha nem szégyellné. Némelyik sütemény csak éppenhogy cifrán gyűrött papírtokjára pottyant.

Csakhogy szégyenli fölszedegtni, ennél fogva sietve elődalog, hogy kísértésbe ne essék. A járókelők közül is sokan szeretnék fölvenni, megmenteni a süteményeket, de mivel ők is szégyenlik, inkább rátaposnak, s a sok finom

édesség hamarosan belemázolódik az aszfalt ködös sarába. Most aztán vége. Nem lehet fölemelni. Elpusztult.

Arra gondolunk, mennyi érték megy veszendőbe azért, mert szégyelljük fölemelni akkor, amikor a földre pottyant.

•

A Krisztina-téren rogyásig rakott szénásszekérrel beleszaladtak a lovak egy cukrosboltba. Talán cukorra éheztek szegénykéek, s nem tudtak másképp szerezni.

A cukorkák összetipródtak, bemocskolódtak.

A lovak összezúzták magukat a tükörablakokban, s halálra váltan hevertek a bolt padlóján.

Olyan volt ez, mint valami forradalmi jelkép. Haszna senkinek se volt belőle. Mindenkinek csak kára.

•

Egyik jónevű fodrászüzlet tulajdonosa – hódolva a divatnak – boltjának egyik sarkába halkalitkát állított, tele ficánkoló délszaki halacskákkal.

A halacskák azonban, úgy látszik, nem érezték oly jól magukat, mint „hal a vízben”, talán a környezet se nagyon tetszett nekik, elég az hozzá, hogy egymás után itthagyták ezt az árnyékvilágot. Magyarán szólva: mind megdöglöttek.

A tulajdonos nem esett kétségbe. Egy-két napig gyászolta ugyan apró halottjait, de aztán bement egy játékosboltba, vásárolt egy csomó játékhalacskát, s az elevenek helyébe azokat rakta a vízbe.

Azóta nincs semmi gondja. A halkalitka ott díszlik a sarokban, a víz tetején libegő játékhalacskákkal. Még etetni se kell – halak ...

-i.

1932. december 20., kedd, 6. old.